

Baley Endre
**Kalóz-
kalandok**
a KAKIn

Illusztrálta Lukácsy Anikó

1. fejezet

Írány a tenger!

Már későre járt, de Mici és Csenger, a két testvér még mindig nagyon várta, hogy édesanyjuk aznap este végre meséljen nekik. Ám amikor belépett a gyerekek szobájába, azok ismét hiába kérlelték.

– Nincs időm, értsétek meg, nincs! Takarítani sem volt időm – mondta szomorúan az anyukájuk, és közben szaporán kalimpált a felmosóval. – És már megint nem raktál rendet, Csenger. Alig tudok feltörölni, és majdnem ráléptem a kalózhajódra.

– De tegnap sem meséltél – sopánkodott Csenger, miközben az ágy alá csúsztotta a játék hajót.

– És tegnapelőtt sem, meg azelőtt sem –
csatlakozott a testvéréhez Mici. Anyukájuk még
sebtiben bekurkászott az ágy alá, de aztán sóhajtva
felegyenesedett.

– Ne haragudjatok, tényleg nem megy ma! Annyi
dolgom van még, azt sem tudom, végzek-e vele. Jó
éjszakát, kicsikéim!

Azzal megpuszilta mindkettőjüket, lekapcsolta
a lámpát, és kilépett a szobából. A két testvér egy
darabig még morgolódott, de hamarosan elnyomta
őket az álom.

Pár perc múlva fura zajok verték fel a szoba
csendjét. Előbb erőteljes szöszmötölés és nevetgélés,
majd egy ziháló, vékony hang így szólt:

– Ez meredek volt, Cecil! Egyetlen hajszálon
múlt, hogy elkapjon. Fondorlatos jószág ez a
Felmosószörny.

A hang gazdája az ágy alatt lakó szöszmók
porcica volt.

– A lényeg, hogy megint megúsztuk ép szösszel, Cila – válaszolt a másik porcica. – Viszont annyira sajnálom ezeket a gyerekeket. Ma sem mesélt nekik senki. Mi lenne, ha segítenénk nekik valahogy visszaszerezni az időt?

– De hogyan?

– Hogyan, hogyan? Hát Horgos Jorgosz segítségével. Itt áll mellettünk a hajója az ágy alatt. Csak megfűjjük a varázskürtöt, és a játék hajó egy szemvillanás alatt igazi kalózhajó lesz, valódi kalózokkal. Aztán meg irány a Szélehoszaegy-tenger, ahol biztosan megtaláljuk majd az elveszett időt!

– És a gyerekek?

– Ha megfűjjük a kürtöt, és elmondjuk a varázsigét, biztos vagyok benne, ők is a hajón lesznek már. Tudod jól, mennyire szeretnek kalózosdit játszani. Most legalább egy igazi kalandban lesz részük.

– Akkor rajta, Cecil, mondjuk el, és fújd meg!

Azzal rázendítettek a mondókára:

Ébredj, Csenger, Micike,

készülj, itt az ideje!

Vitorlát fel, indulás,

vár bennünket sok-sok kaland, és ezer varázs!

Amikor befejezték, Cecil elővett egy aprócska kürtöt, és megfújta. A rekedt hang élesen hasított a csendbe.

– A tegnapi halvacsora után is te próbálgattad megfújni a kürtöt, ugye? – kérdezte Cecil, és fintorogva nézte a hangszert.

– Hát, tudod, az úgy volt, hogy hal... izé, halaszthatatlan vágyat éreztem, hogy halljam...

Ám ekkor megremegett a szoba, és a következő pillanatban már ott álltak a Szélehoossaegy-tenger partján.

– Sikerült, Cecil – ujjongott Cila –, itt vagyunk a tengernél!

A sirályok rikácsolva keringtek fejük felett, és a parttól nem messze ott ringatózott a kalózhajó. Az árbóc tetején lobogó zászlón azonban halálfej helyett egy gyermekarc, alatta pedig két keresztbe rakott babapiskóta díszelgett. A hajó orrán kopott betűkkel ez állt:

KA KI

– Jorgosz kalózkapitány hajója. De hogy jutunk fel? – kérdezte Cila a feje búbját vakargatva.

– Nem látok rajta senkit – válaszolt Cecil.

Ekkor a hajó felől rövid csaholás, majd egy hangos ásítás hallatszott.

– Szotyí, maradj már csöndben! – dörmögte valaki. – A kutyafáját! Kellene már egy új hallókészülék. De ha ennél nagyobbat veszek, akkor biztosan észreveszik, és oda a megbecsülés. Melyik

kalózkapitányról jegyezték fel, hogy süket volt, mint a fedélzeti ágyú?

Néhány vakkantás volt a válasz:

– Nah, nah, nah! Nah, véhé-grehe,
vaha-láhá-راها!

– Gyerünk, Szoty! Rohanj, nézd meg, mi ez a zenebona! – szólalt meg újra az iménti hang.

– Mi vagyunk – kiáltották vissza integetve a porcicák –, Cila és Cecil.

Bicegő léptek hallatszottak a hajóról. Horgos Jorgosz, a kicsit már sántikáló nyugalmazott kalózkapitány jelent meg a fedélzeten. Mellette Szoty, az örökké nyálas nápolyi masztiff ugrándozott. Láthatóan örült a vendégeknek.

Jorgosz tagbaszakadt, sárgás szakállú, tengeri csaták tucatját megjárt férfi volt. Gyönyörű kalózkalapja alatt hátul varkocsba fogta ősz haját, ám szemei még mindig fiatalosan és főleg kedvesen csillogtak. Bal kezét réges-rég elveszítette egy

csatában, és azóta egy kampó volt csak a helyén.
Azt hiszem, a nevét ezek után nem kell magyarázni.

– Hahó, szöszmókok! Mindjárt odamegyek értetek egy csónakkal – recsegte a kapitány, majd egy kötélletrán leereszkedett a hajóhoz rögzített csónakba. A parton aztán beugrott mellé Cila és Cecil.

– Ki vele, mi járatban errefelé? – faggatta őket a kapitány, miközben elindultak vissza a hajóhoz.

– Beszelnünk kell Mici tengernaggyal és Csenger fő tenger-tudorral – válaszolta Cecil.

– Csak siess, kérlek, mert ha a Felmosószőrny felébred, újra üldözni kezd, és nem kímél majd benneteket – aggódott Cila.

– Felmosószőr? Milyen felmosószőr? – dörmögte maga elé Jorgosz.

A porcicák kérdően néztek Jorgoszra.

– Nem felmosószőr, hanem Felmosószőrny – válaszolt Cecil.

- Én is azt mondtam. Még hogy felmosószőr!
- dűnnyögte maga elé, miközben a csónakot a hajóhoz rögzítette.
- Azért elárulhatnátok, mit szeretnétek!
- Valaki ellopta az időt az emberektől, és vissza akarjuk szerezni – válaszolt Cecil.
- Milyen ütőt? – Jorgosz ismét birizgálni kezdte hallókészülékét. – A fene ebbe a szerkezetbe! – morgott magában.
- Nem ütő, hanem idő! – kiabálta most már Cila. – Menjünk fel, hadd beszéljünk Micivel és Csengerrel.
- Kevés hengerrel? – csavargatta készülékét Jorgosz a haja mögött.
- Micivel és Csengerrel! – javította ki Cecil, de már mindketten rázkódtak a visszafojtott nevetéstől.
- Nem tudom, mi van ezekkel a hullámokkal ma, de olyan hangosak, hogy nem értjük

egymás szavát – mentette magát Jorgosz, de a Szélehoszaegy-tenger szinte tükörsima volt.

Felmásztak a fedélzetre. Előbb Jorgosz, majd Cila és Cecil. Amint a porcicák felértek, Szotyí vetette rájuk magát boldog farkcsóválás közepette. Túláradó szeretetének jeléül megállás nélkül nyalogatta őket.

– Elég már, fejezd be a nyalakodást, mert teljesen eláztatsz! – nevetett Cila.

– Fúj, Szotyí! – fintorgott Cecil. – És ráadásul megint heringet ettél.

Jorgosz közben lement a hajókabinokhoz, hogy értesítse Mici tengernagyot és Csenger fő tenger-tudort. Nyomában ott lihegett Szotyí.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

